

## РОДЕНИ ОТ ВОДА И ДУХ

Както видяхме до момента, контактът на човека с Бога, при който имаме плода на покаяние и зачеване на Божествената природа в него е този, който дава началото на един нов живот – животът на самия Исус Христос. От този момент нататък човекът, както го описва Новият Завет, започва един живот **в Христа Исуса**. В **Кол.3:3** се казва, че в следствие на съединяването си с Бога, човек умира за стария си начин на живот, и от този момент, „животът му вече е скрит с Христа в Бога”. А **2Кор.5:17** ни казва, че „*ако някой е в Христа, той е ново създание, старото премина, ето всичко стана ново*”. Кое обаче е това ново създание, при което всичко става ново? Кое е и това старо, за което четем, че преминава, защото именно тук много искрени християни са се спъвали през вековете? Това, за което Библията говори тук е **човешкият дух**, който по наследство от Адам, поколения наред е предавал това греховно естество, което буквално е „програмирало” човека да греши, осъждайки го на вечна смърт и наказание, тъй като заплатата на греха е смърт (**Рим.6:23**). Но след Божието докосване и приемане на Неговата милост, Бог в суверинитета Си отнема каменното сърце на човека и влага ново, меко сърце, както виждаме в **Езек.36:25-27** – „*Тогавга ще поръся върху вас чиста вода, и ще се очистите; от всичките ви нечистотии и от всичките ви идоли ще ви очистя. Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложя вътре във вас, и, като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложя Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате*”. В този пасаж от Словото виждаме на първо място, че действително Бог е, който в суверинитета Си решава да подейства в живота на човека, очиствайки го от нечистотата му и извършвайки тази трансформация. На второ място виждаме, че именно духът на човека е областта където Бог извършва очистването, премахвайки идолите и нечистотиите от сърцето ни. На трето място виждаме, че Бог не само влага в нас ново сърце (дух), но успоредно с това влага и Своя Дух, правейки ни по този начин способни да ходим в Неговите повеления, да пазим съдбите Му и да ги извършваме. По този начин Бог поставя основата за своята работа в живота на човека, на когото тепърва предстои да навлиза в пълнотата на това, което Бог е приготвил за него. Това е всичко онова, което Исус извърши за него на кръста, предавайки себе си на смърт, за да може Неговият живот да дойде върху всички онези, които заслужаваха смърт, но оправдани чрез Божията благодат, да приемат Божият дар, който е вечен живот (**Рим.6:23**).

Нека сега да се спрем за момент върху **Йоан3:1-8** и да разгледаме малко по-подробно истината за нашето ново раждане от Духа. Тук виждаме една среща между Исус и един юдейски началник на име Никодим. Той е особено впечатлен от чудесата на Исус, поради което му споделя своето убеждение, че Той не може да не е от Бога, защото никой не може да върши такива знамения, ако Бог не е с него. На това Исус му отговаря, че човек първо трябва да се роди отгоре, за да може **да види Божието царство**. С други думи това, което Никодим вижда и осъзнава сега (на едно плътско ниво), е нищо в сравнение с онова, което може да види ако неговия духовен човек бъде роден от Духа на Бога. На това Никодим отговаря с въпроса „Как може да бъде това?”, тъй като до този момент той никога не е чувал за подобно нещо. Исус продължава като му казва, че докато това новораждане не стане, човек не може **да влезе в Божието царство**. Поради плътското изпълнение на закона (не похващай, не вкусвай, не пипай – **Кол.2:21**), мисленето и разбирането на Никодим бяха в една напълно друга реалност – тази на естественото. Ето защо Исус се стараеше със естествени неща като раждането, да обясни нещо, което се случва с човека в областта на Духа. До този момент, човешкият дух, бидейки грешен в своето естество, пребъдваше в царството на тъмнината, поради което нямаше никаква възможност да види или да влезе в Божието царство. Но при новородението, както го описва и апостол Павел в **Кол.1:13**, Бог ни избавя от властта на тъмнината и ни преселва в царството на Своя възлюбен Син. От този момент човек се озовава в една напълно нова позиция – на правда, святост и истина, които му осигуряват възможност за едно постоянно израстване в познаване на Бога. Израстване, възможно поради пътя, който Христос трасира с кръвта си до Божия престол, осигурявайки по този начин една възможност за човека да намира винаги благодат, която да му помага благовременно (**Евр.4:16; 10:19-23**). Говорейки за това новораждане, Исус обяснява на Никодим, че това е раждане от вода и Дух. Тук е моментът да отбележим, че Библията има своя терминология, която използва. И основното правило при разбирането на тази терминология е това, че Библията тълкува сама себе си. С други думи, термини, които са употребени на едно място, разкриват своя смисъл и значение, чрез употребата си на друго. Както виждаме и в следващия стих Духът е сравнен с вятъра, докато водата на много места в Писанията е сравнена с Божието Слово (**Ефес.5:26**). Апостол Яков също в третата глава на своето послание сравнява водата с думите, които говорим. А в първа глава осемнадесети стих казва, че Бог „*от собствената си воля ни е родил, чрез Словото на Истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания*”. Говорейки за това наше ново раждане от Духа апостол Петър също пише, че ние „*се възродихме не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието Слово, което живее и трае до века*” (**1Петр.1:23**). За да ни стане още по-ясна картина на нашето духовно раждане, нека да видим и думите на Исус в **Йоан6:63** – „*Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползува; думите, които съм ви говорил, дух са и живот са*”. От този стих отново виждаме, че човек в своята плът не е в състояние да направи нищо за този нов живот. Единствено и само Бог е Този, Който в милостта Си, изпраща Словото си към човека и в същото време го прави способен да се съкруши от това слово и да го приеме в сърцето си, както го прие и Мария, зачевайки по този начин в утробата си Словото на Бога, чрез силата и действието на Св. Дух. И както Мария даде на Словото (Исус Христос) плът, така пък днес ние даваме на Бог тялото си като храм на Святия му Дух (**1Кор.3:16; 6:19**), в който Той да заложим семето на Своя Син, така щото ние всички да сме в състояние да порастнем по всичко в Него, достигайки ръста и мярката на Христовата пълнота (**Ефес.4:13,15**). На тази основа ние добиваме една напълно нова самоличност - тази на Божии синове, родени от словото на истината. И от този момент нашият дух влиза в едно абсолютно единство със Св. Дух, който Бог също ни дава да живее вътре в нас. Така се поставя и началото на новия живот, който Бог влага в човека. По този начин човек отново се озовава в позицията на първия Адам. От една страна неговият новороден дух е като Едемската градина, където той имаше възможност за общение с Бога и достъп до дървото на живота, което е Христос. От друга страна обаче, грехът продължаваше да живее в тялото на човека, предизвиквайки го постоянно (както дяволът го предизвика чрез дървото за познаване на доброто и злото) да се храни от плодовете му, оставяйки в тази позиция на независимост и непокорство на Бога.